

forforskjellige Medlemmer af Udvalget foreslaaede nye § 12 med dertil hørende Endringsforslag.

Ordføreren: Jeg har med Hensyn til den under Afstemningspunkt 61 opførte nye § 11 Intet at bemærke, som ikke allerede indholdes i det derom i Betænkningen Side 349 Yttrede. Forslaget er en ligefrem Følge af Loven af 24de April, 1860. Hvad de forskjellige Forslag angaaer, der ere stillede til den nye § 12, da deeltager jeg ikke i disse Forslag og kan altsaa ikke føre Ordet med Hensyn til dem, og hvad jeg kunde have at indvende imod dem, vil jeg opsætte til et senere Stadium af Forhandlingerne.

Seel: Jeg skal med Hensyn til det af 3. røede Medlemmer og mig stillede Forslag til en ny § 12 under Afstemningspunkt 63 bemærke, at det maa erkjendes, at Afløsningen af Offer og Accidentser er forbunden med Banskfeligbed og ikke let vil kunne lade sig udføre, uden at der vil kunne gjøres Indvendinger imod Maaden, hvorpaa det foreslaaes iværksat; men hvilken Bægt man end vil tillægge Hindringer, der staae iveien for Udførelsen, vil naturligtviis for en stor Deel berøbe paa, hvor magtpaaliggende det er for Vedkommende at komme bort fra Offer og Accidentser. For den, der ikke ønsker at komme bort fra disse Ydelsler, vil sandsynligtviis de Hindringer, der fremkomme, findes uoverstigelige; hvorimod den, for hvem det er magtpaaliggende at komme bort fra Offeret, vil søge at forsone sig med de uomgaaelige Banskfeligheder. De Grunde, som have bevæget mig og de Medlemmer, der med mig have gjort Forsøg paa ved nærværende Lov at faae dette Forhold ordnet, skal jeg berøre ganske kortelig. Jeg kan gjøre det kortelig, fordi de saavel her i Salen som udenfor ere bleve gjentagne saa tidt, at jeg neppe vil kunne fremsføre Noget, der ikke tilbeels er bekjendt. Jeg kan gjentage, hvad jeg ved første Behandling gjorde opmærk-

som paa, at det støder min Følelse for, hvad der er passende, at Præsten paa Alteret modtager Pengevederlag. Jeg anseer det derhos for at være meget uheldigt, at Menigheden kan give sin større eller mindre Tilfredshed med Præsten Bægt ved at influere paa hans oekonomiske Forhold. Præsten er i den Stilling, at netop en samvittighedsfuld Opfyldelse af det, som han anseer for sin Embedspligt, kan paaføre et oekonomisk Tab, en Affortning i Indtægter, som han maaffee kun daarlig kan taale. Naar f. Ex. en Præst paa et Sted, hvor Skolegangen har været forsømt, vil fremtvinge bedre Skolegang — hvad der maa ansees for fuldt berettiget — vil dette let bevirke, at han derved paadrager sig Menighedens Ubillie, og paa Grund deraf kommer til at lide en Affortning i Indtægter. Med Hensyn til Accidentser, da forekommer det mig, at det burde staae som en Regel, en Regel, som jeg lægger stor Bægt paa, at alle kirkelige Handlinger udføres uden Vederlag. Det forekommer mig, at Kirken bør uddele sine Naadegaver uden Betaling. Allerede denne Betragtning vilde være tilstrækkelig for mig til at ønske Accidentserne afskaffede. Det er bekjendt, at der paa mange Steder har udviklet sig Forhold, netop med Hensyn til Accidentser, som maae ansees for saare uheldige. Jeg ønsker ikke at komme nærmere ind paa dette Forhold. Jeg skal kun bemærke, at i de Egne af Sylvania, som jeg har noget Kjendskab til, er den almindelige Betegnelse, naar en Mand gaaer til Præsten for at tale med ham om Udførelsen af en kirkelig Handling, at han siger: jeg skal hen og accordere med Præsten. Dette er de væsentligste Grunde, der bestemme mig til at ønske at komme bort fra disse Ydelsler, og i i Forbindelse dermed, at de afgive en ubis og usikker Indtægt for Præsten. Naar jeg seer hen til Forslaget, saaledes som det foreligger, da have vi troet os berettigede til at nedsette det Bælg, hvormed Offer er anført for Gjennemsnittet af 5 Aar med $\frac{1}{5}$.